

Frederiksberg
Gymnasium
Forfatterskole 18

Abstrakt
Absurd
Adfærd

Otte mennesker, fire skriveøvelser, et hav af idéer, endeløse muligheder for at udfolde sig og udtrykke sig. Det synes vi i hvert fald selv. Vi har i løbet af de sidste par måneder arbejdet med fire forskellige emner inden for skrivning. Her præsenterer vi uddrag fra nogle af de digte og tekster, som er kommet til verden over dette stykke tid.

Indhold

1 Indledning

Associationer 3

- Bare lad mig ligge 4
- Jeg ville kastrere dig hvis jeg kunne 5
 - Nymod 6
- Det bedste det værste 7
 - Det værste 10
 - Det værste 11

12 Erindringer

- 13 Jeg kan huske
- 15 Jeg kan huske
- 16 Jeg kan huske

Systemer 17

- Alkohol 18
- Elskov 19
- Den enes død 20
- Mod det uendelige univers 21

22 Karakter og plotopbygning

- 23 Intro: "Indre mission"
- 24 Fed titel
- 25 I det orange skær

Associationer

Association går ud på at forbinde. Hvad tænker vi, når vi hører ét enkelt ord, og hvordan kan det føres videre og bruges på papir? Efter forskellige øvelser skrev vi tekster med udgangspunkt i sætningen "det bedste og det værste". Hvad er det bedste, vi kan komme på? Hvilke associationer dannes? Hvad er det værste?

Bare lad mig ligge

Det bedste er absurd teater
Hvor det ikke er til at gennemskue
Om kvinden bliver kneppet i røven
Eller stukket ihjel med en kniv

Det næstbedste er at skære tomater
med plastikknive
Fordi det sprøjter helt ustyrligt
Og bliver man ved længe nok
Virker det utænkeligt at den røde mos
har været et glat legeme

Så tænker jeg på ketchup
Og bliver trist fordi ketchup mest er
sukker
Og sukker er usundt har nogen sagt
mig
Selvom jeg tror sukker er sundere end
ingen sukker

Jeg kan godt lide cirkusheste
Og tanken om at de en dag vrinsker og
stejler
Og vælter tribunerne
Så at jeg kan falde ned i manegen
Og se dem løbe væk

Jeg kan også godt lide gummibåde
Der taber luften
Uden at synke til bunds

Men det bedste er nu sukker
Og tanken om at det er usundt
Fordi jeg godt kan lide tanken om at
blive tyk
Så tyk at jeg kan trille ned af trapperne
Og blive liggende hvor jeg er

Jeg ville kastre dig hvis jeg kunne

Det værste er dine hænder
Fordi de har samme farve som
væggene
- Der bare tårner sig ind over mig
Og væltes og smadres
Så jeg bliver begravet i mursten og dine
beskidte lagner

Når stenene rammer mit bryst er det værst
For så kan jeg ikke trække vejret
Og de støn jeg skal udånde
Føles som iskrystaller i min hals

Det værste er når du åbner vinduet
Og lader kulden slippe ind
Samtidig med at du insisterer på at jeg
skal være nøgen
Fordi du ikke forstår at jeg kan fryse

Det værste er når lagenet klistrer til min
ryg
Og du nægter at ligge ved siden af mig
Kun ovenpå mig
Altid ovenpå mig

Det værste er ikke at kunne have kjole på
Uden at føle de knive
Du kalder fingre
Skærer huller i mine lår

Gid jeg kunne slikke kagecreme af din
finger
Gid jeg kunne skære hovedet af

Nymod

Æg, abstrakte former i et
kunstmuseum
der ikke længere handler
med runde mønter
fordi det ikke betaler sig

Min blyant knækkede
Igen

Det bedste

Det værste

Det bedste er en aften i sengen uden lektier
når det varme vand virker på en kold dag
og når jeg kan se politi-reportager klokken 2 om natten, som jeg ikke har set før

Det bedste minde jeg har fra folkeskolen er de venner, jeg stadig har i dag
specielt pigerne
Dengang kunne jeg ikke se det, men den klasse var den bedste klasse
og at vi stadig er den bedste klasse
de bedste minder
de værste skænderier
men stadig alt værd
det er det bedste

Det bedste er at vide at jeg er blevet mere selvstændig
og vide at jeg har mere kontrol
vide, at andre også lægger mærke til min udvikling
selvom jeg helst vil have den privat
men alligevel ikke

At spise udenlandske desserter, specielt dengang jeg spiste tiramisu hver dag i Italien
Der er ingen andre som kan sammenlignes hjemme i Danmark
for de bedste tiramisuer er i Italien
de bedste minder er i Italien

En aften ude med veninderne
hvor vi drikker latterlige mængder af alkohol
får uendeligt lange grineflip
og uundværlige minder
sol, maya, kat, emilie, mie, maria, frida
De(t) er uden tvivl det bedste

Det bedste er når jeg tæller dagene og endelig kan konkludere,
at jeg ikke har haft hovedpine i en hel uge
Det er ikke kun det bedste for mig, det er mit mål

Det værste er
at de værste skænderier fra folkeskolen tærer mig
at jeg kan tælle flere dårlige minder end gode minder, når jeg tænker på 7. klasse i
folkeskolen
og faktisk også 8. klasse

Når jeg løber ned ad trappen fra metroen på Flintholm Station og ser
at mit tog er kørt
og de lige har skiftet fra 5-minuttersdrift til 10-minuttersdrift
og jeg har glemt mine høretelefoner
er det værste

Når min kat har formået at komme ind på mit værelse klokken 2 om natten
og løber ned under min seng og gemmer sig
hvorefter jeg falder i søvn, men bliver vækket klokken 4 om natten,
fordi min kat gerne vil ud og så stå op klokken 6 om morgenen og gøre mig klar til skolen

Det værste er forventningerne

Presset

Stressen

Valgene

"du kan gøre det bedre"

"du er en dårlig veninde"

"du er kedelig"

"du skal tjekkes for eventuel hjernetumor"

Det værste er

6 års samtaler

2 psykologer

1 hjernescanning

1 neurolog

4 års behandling med

1 fysioterapeut

1 kraniosakralterapeut

og 1 sygdom

0 resultater

Jeg tror ikke det værste for mig er det, der er sket udefra

Det værste er

at jeg ikke kan huske, hvornår jeg sidst har kunnet tælle en hel uge,
hvor jeg ikke har haft hovedpine

Når det værste skygger det bedste

0 resultater

Men når det bedste dominerer
er resultatet vel ligegyldigt

Det værste

Det værste er, når jeg ikke har set mine forældre i flere uger
og når de så er hjemme,
alligevel ikke høre fra dem

Det værste er, at vide at du nok er gået bort inde ugen er omme
og at jeg ikke har sagt farvel,
at du var god nok på trods

Det værste er, at forsøge at huske det der skete
og ikke at kunne huske noget,
at derfor forestille sig det værste

Det værste er, at vide at du er så opdigtet som forestillingen tillader
og alligevel være opslugt ved tanken om dig og mig
det er det værste

Det værste

Det værste

det værste er når man har AT

og to lærere

siger to ting

som er to forskellige ting

Erindringer

Hvordan får vi minderne ud af rygsækken og ned på papiret? Hvad kan vi huske og hvad har vi glemt? Hvad kan vi huske, som vi har prøvet at glemme?

Jeg kan huske

Jeg kan huske første gang jeg var alene hjemme, og jeg troede, jeg kunne høre en tyv. Det var min kat.

Jeg kan huske dengang vi havde en gyngesæd i stuen.

Jeg kan huske dengang jeg var lille og overvægtig. Jeg kan også huske, hvordan jeg gik fra at være lille til at være stor, men ikke fra overvægtig til normalvægtig.

Jeg kan huske dengang min ene kat var væk, og jeg spurgte mor "har du tjekket i skuffen", og hun sagde ja. Tre dage senere fandt hun katten - i min skuffe.

Jeg kan huske, hvor normal jeg syntes jeg så ud i de små klasser. Der var ingen, der stirrede på mig.

Jeg kan huske, hvor populær jeg var i 4. og 5. klasse. Jeg ved ikke hvorfor.

Jeg kan huske, hvor upopulær jeg var i 7. klasse. Jeg ved godt hvorfor.

Jeg kan huske, da jeg kom i mit første store skænderi med min folkeskoleklasse. Det var mig mod min veninde og resten af klassen. Vi aftalte at holde vores skænderi hemmeligt for klassen. Jeg holdt mit løfte, hun holdt ikke sit.

Jeg kan huske dengang, vi skulle se vores to katte for første gang. Da jeg spurgte om jeg ikke måtte kalde min kat for Kim Possible, sagde min mor "er det ikke et lidt for langt navn?"

Jeg kan huske dengang, jeg indså, at jeg var overvægtig i de mindre klasser. Jeg vidste ikke, om jeg skulle være stolt over ikke længere at være overvægtig, eller om jeg skulle skamme mig over at have været overvægtig.

Jeg kan huske, dengang jeg faldt ned ad trappen. Men jeg ved ikke, om det faktisk skete eller ej. Men jeg kan huske, at jeg havde en Kinder i min højre hånd.

Jeg kan huske, første gang jeg skulle til neurolog. Det var efter en overlevelsestur i 8. klasse med 6 af pigerne fra klassen. Alma, Amalie, Safiye, Camilla, Lina, Jessica. Vi var oppe til klokken 4, og klokken 7 skulle jeg afsted.

Jeg kan huske, dengang vi rappellede ned ad skolen. Det var som forberedelse til overlevelsesturen i 8. klasse med de samme 6 piger. Alma, Amalie, Safiye, Camilla, Lina, Jessica. Jeg elskede min klasse.

Jeg kan huske, da jeg var til min første fest med min nye klasse. Der er altid en nederen én, der græder til fester. Det var mig, der var nederen og græd. Min kæreste havde slået op med mig.

Jeg kan huske dagen efter festen. Min chef spurgte om jeg kunne komme på arbejde, jeg sagde der var sket noget, han sagde, han gerne ville høre om det. Så kom jeg på arbejde og fortalte, hvad der var sket. Han gav mig en Marabou, hvorefter jeg købte chokolade for 300 kr, hvorefter jeg tog på Baresso med min veninde, som var på arbejde.

Jeg kan huske mit første 12-tal i mundtlig eksamen i 9. klasse. Min lærer sagde, at hvis det var muligt, havde jeg fået 13.

Jeg kan huske mit første 12-tal i gymnasiet. Det var mundtlig årsprøve i matematik. Jeg kan huske, at min lærer hurtigt skiftede over til min anden karakter. "Hvorfor fik du kun 7 i skriftlig matematik?"

Jeg kan huske, da min klasselærer i folkeskolen sagde, at jeg havde fået 4 i skriftligt dansk foran hele min klasse. Han sagde, jeg skulle klage.

Jeg kan huske, første gang min engelsklærer sagde "du skal sige noget mere i timerne." Jeg kan huske anden gang hun sagde det. Og tredje. Og fjerde.

Jeg kan huske, da jeg var ved at få en kæreste. Jeg tænkte, om fredagen skulle jeg spørge ham. Mandagen inden sagde han "lad os bare være venner".

Jeg kan huske

Jeg kan huske første gang, jeg skulle se min hvalp i Sverige.
Han bed i mine nye røde støvler. Jeg græd.

Jeg kan huske, da jeg for første gang så far græde.
Hans søster var død. Jeg spurgte, om jeg måtte få en brikjuice.

Jeg kan huske, da jeg havde fået kinesisk blæk af min mor til at male croquis med.
Jeg tog det med hen til min veninde, der tatoverede mig med en synål.
Det var ikke mors formål.

Jeg kan huske, at vi hver sommer tog til Masnedø fort, hvor mor og far havde udstilling.
Jeg mødte en dreng og en pige på min alder fra Litauen i drivhusene ved siden af.

Jeg kan huske min første seksuelle oplevelse. Jeg kan egentlig ikke huske den.

Jeg kan huske hvordan hun fortalte mig, at hun var blevet misbrugt af hendes farfar gennem hele folkeskolen, og først stod frem år efter.
Jeg husker, at jeg græd.

Jeg kan huske min første rejse alene, hvor jeg følte mig så alene.
Og jeg kan huske hvordan jeg slet ikke følte mig alene.

Jeg kan huske min første forelskelse. Jeg husker, at vi blev uvenner.

Jeg kan huske, da min veninde stjal en stol fra A bar.
Vi løb.

Jeg kan huske hvordan min kusine hvert år altid sendte en stor papkasse med chokolade den første december, inden vi flyttede. Det sker ikke længere. Jeg ser dem ikke længere.

Jeg husker

Jeg kan huske

Jeg kan huske første gang jeg så Blue Hawaii
Og første gang en dreng gav mig blomster
Jeg kan huske min Elvis plade
Og da en dreng skrev en sang om mig
Jeg kan huske da ham med blomsterne sendte et billede af en hel masse piller
Og sagde at det var min skyld han havde lyst til at sluge dem alle

Jeg kan huske da min mor faldt og slog sin fod
At det var i Hillerød
Jeg kan huske at min far ikke bar hende til stationen
Selvom jeg syntes han skulle

Jeg kan huske at jeg troede på Jesus
Og at jeg tog alene i kirke om søndagen
Jeg kan huske at jeg fik sorte pletter for øjnene
Og kastede op på kirkegården

Jeg kan huske at min mor også troede
At hun troede jeg var lesbisk
Jeg kan huske da hun sagde at hun ikke kunne kende mig mere

Jeg kan huske at jeg var bange
At jeg var bange for alting
Jeg kan huske min farfar
Og at jeg også var bange for ham
Jeg kan huske at jeg ønskede at han ikke var der til mine fødselsdage
Jeg kan huske da han døde

Systemer

At skrive og læse digte skrevet op efter et system. Strukturer, som skal holdes. Alfabet-digte, hvor alle ord skal stå i alfabetisk rækkefølge.

Alkohol

alkohol abstraherer fra
algoritme-regneregler og giver
abstrakt og
absurd adfærd

bodega-øl bringer
brandarter
blandt børn

café eller
campingplads gør ingen forskel
Captain Morgan kan nydes

dagligt af damer
der drikker

eftermiddagen lang
eller efter eleverne
er efterladt

Elskov

Alene om Aftenen på Allén

Omgivet af alle

Benzinbrande, brostensbilliard og
børnebarrikader

Bevar mig vel

Civil, cyklist, cylinder

Cirkus-cyklus

Damerne fra dagen dækker

drengene med dynerne

Evnerne rækker ikke

Eller er elskoven bare ebbet ud?

Den enes død

Jeg vil åbne morgenen op
Med dens knagende vinduer
Stille mig i karmen
og betragte min beskuer

Og betragte min beskuer
Hans forfængelige røde kinder
Og vilde forgrenede fingre
Mens han løkken binder

Mens han løkken binder
Indånder jeg verdens partikeldis
For sidste gang i mit liv
Har jeg sagt godmorgen

Har jeg sagt godmorgen
Eller stop?
I en anden livscyklus
Vil jeg åbne morgenen op

Jeg vil åbne morgenen op
Og betragte min beskuer
Mens han løkken binder
Har jeg sagt godmorgen igen

Mod det uendelige univers

Universet har en uendelig ende
Fyldt med utallige galaktiske fregner
Det er som mennesker der døden skal kende
De lægges i jorden, men ender som bregner

Universet har en uendelig ende
Der er kæmper af gas og spejle der regner
Steder hvor verden den ikke vil vende
Fyldt med utallige galaktiske fregner

Fyldt med utallige galaktiske fregner
Ser vi et kosmos og en sol der kan blænde
En stjerne af guld der med tiden segner
Det er som mennesker der døden skal kende

Det er som mennesker der døden skal kende
Folkene på jorden de tror at de fremtiden tegner
Men til sidst vil verden til dybet dem sende
De lægges i jorden men ender som bregner

De lægges i jorden, men ender som bregner
Fortæret af kosmisk harmoni vi må erkende
Dine molekyler vil for evigt kendetegne
Universet har en uendelig ende

Karakter- og plotopbygning

Hvad skal karakteren hedde? Hvor gammel er karakteren? Hvad er unikt ved personen? Hvordan har karakteren det med sin tilværelse? Kan man distancere sig fra sig selv, eller afspejler karakteren én?

Intro: "Indre mission"

Placeret på lang afstand fra mig sad han mageligt i stolen for bordenden, selvom det slet ikke var hans fødselsdag. Med hænderne bag nakken og en sund kulør i ansigtet skraldgrinede han af endnu et latrinært udsagn, han netop havde delt med de omkringsiddende familiemedlemmer. Og som han åbnede munden i et latterbrøl, kunne netop skimtes et stykke kridhvid bolle med smør glinsende mellem hans tænder, der efter mange års cigaretter og stadion-øl var gullige. Det var min Jens, nyhedsjournalisten. Min far - men for mig bare Jens. Han var i sit es: Den marineblå blazer sad godt over v-neck t-shirten, og kunne lige akkurat knappes i dag. Det dyre voks i håret sad endnu som det skulle, og de sjove farverige sokker var nyvaskede. Gad vide hvem der havde vasket dem? Det var svært at forestille sig, at han selv havde begivet sig ud på dén mission. Måske han havde en kæreste derhjemme? Én til at passe på ham, kimse lidt om ham så han var frisk og veloplagt til 20-nyhederne hver tirsdag. Det - bogstaveligt talt - smørrede grin på hans ansigt kunne godt tyde på det.

Men snart skulle grinet ledsages af blussende røde kinder, og vokset i håret ville stivne. Jeg ventede blot. Om lidt blev blazeren knappet op, og sokkerne ville få en stank af sved - for Jens skulle snart op og i hopla; det kunne enhver se. Det var Jens' mission at forvandle denne fredsommelige 7-årsfejring til en sand festlighed med gamle fodboldsange og dåseøl fra garagen. Jeg havde i mange år kæmpet for at gennemskue, hvorfor Jens fandt disse indgreb nødvendige, og måtte konkludere, at det velsagtens var for at redde stemningen. Stemningen skulle være i orden - og forblive sådan. Om det var for 7-årige Simones skyld, for selskabets skyld, eller måske for Jens' egen, kunne jeg kun gisne om. Men én ting var sikker: Missionen var undervejs.

Snart blev der råbt højere derovre fra bordenden, og Simone og hendes fætre og kusiner blev sendt ovenpå for at prøve det nye legetøj. "Hvordan går det derovre på studiet, skat?" skreg han efter mig, der endnu ikke var startet på første semester. Men denne bekymring blev Jens sparet for, for snart var der igen gang i samtalen om sin nye bil, der var resultatet af en bonus fra arbejdet efter hans pragtfulde dækning af EM. Jens var stolt og glad for dén bil, og nu hvor børnene er oppe for at lege, er det da på sin plads at de voksne også får lov. "Kom nu med ud foran, så viser jeg jer den!" råber han snart, og slynger en blazer-indsvøbt arm om halsen på onkel Martin. "En lille prøvetur!".

Fed titel

Lysene var slukkede på vejen ned forbi Amagertorv, samme sted som rækken af passionerede fodboldfans havde væltet en affaldscontainer sidste uge. Det er sikkert dem igen, mente Søren, eller de dér støvede ungdommelige typer med skrå kasketter. Sådan nogle kan man jo finde, hvis man graver lidt rundt i gaderne. Uvorne unger på vej efter gamle, nedslidte spor.

Som et udførligt maleri udfoldede gaden sig for hans øjne som et glansbillede, et øjebliksmoment fanget i halvmørket. Vinterkulden fik Søren til at tænke på et indefrosset kunstværk, en mammut gravet op fra under grønlandsisen, et støvet billede af falmet cigaretrøg.

Lugter. Ligesom kassedamen, der tidligere i dag havde overrakt ham den snuskede 7-Eleven-sandwich. Biddet i den bagefter havde lugtet af overpris og havde følt sig lidt som en af de dér dinosaurer bøger, Sørens tante Magrethe havde vist ham: forældet, tør og fordømt til falskhed efter evindelige forsøg på at gøre den interessant ved at fremhæve varernes flotte farver. Søren var ligeglad - kaffen var halvkølig derhjemme, lunken og med fortykket overfladespænding. Arbejdet havde trukket, og nutid blevet fortid.

Asmita så på ham. Der stod han, høj og tynd og svedig på trods af vinterkulden lige udenfor deres rækkehus, som var han blevet lukket direkte ud fra træningscenteret med drengene. Det kunne han lige så godt, tænkte Asmita. Det ville ikke gøre ham mindre irritabel.

Gik det godt i dag? Jo tak. Jeg købte en sandwich i 7-Eleven på vej hjem fra arbejde. Var den god? Ikke rigtigt. Jeg tror, den havde et problem med min attitude. Griner. Hvorfor købte du den så? Pause. Venten på svar. Jeg tror, jeg havde ondt af den. Helt alene tilbage. Mener du det? Nej sgu da. Har vi kaffe?

Slubren.

I det orange skær

Hun skulle lige til at vende om, idet hun så døren åbne. Det gav en knirken og et stort brag, da den smækkede i bagved Janus, men hun løb ikke. Hun blev stående helt stille på fortovet, og så ham løfte op i kraven på sin sorte vinterfrakke. Han åndede ind i sine store, bløde hænder, og så sig omkring. Der gik lidt tid, før han fik øje på hende. Det var først da hun tog et lille skridt bagud, så hun blev ramt af lyset fra en gadelygte.

Maja? spurgte han, og da hun vendte sig for at gå, greb han fat i hendes spinkle håndled. Hun kunne se hans ansigt i det orange lys. Hans hår var blevet længere og der var vokset små skægstubbe på hans overlæbe, men ellers lignede han sig selv. De samme briller, det samme smil. Har du spist hos mine forældre? spurgte hun. Han nikkede og lagde hovedet på skrå.

Hun vidste godt at det ikke var første gang. Din mor er bekymret for dig, sagde han, vi blev enige om at det ville være bedst hvis du flyttede ind i lejligheden med mig. Hun sagde ikke noget, men så bare op på hans blanke øjne, mens hun nulrede et eller andet i sin lomme. Hvor bor du overhovedet nu, Maja? Hun tog hånden ud af lommen og rakte noget frem foran ham. Det var en slags mønt. Ved du, hvor jeg har fundet denne her? spurgte hun.

Tekster:

Emil Samaras Eriksen 3.e
Gabrielle A. S. Gallagher 2.d
Helene Høyen Lundbak 2.d
Klara Amalie Thambour 1.b
Martin Sinding 2.c
Mollie Fjeldsø Eggertsen 2.e
Nanna Mølgaard 3.d
River Dikov 3.d

Layout:

Nicholas W. Søjnæs 3.d